

Selami Öktem

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer top oynarken, eski hamam içinde. Horozlar tellal iken, pireler hamal iken... Büyük bir ülkenin güçlü bir kralı varmış. Ülkenin parasına para, toprağına toprak katan bu kral gün gelmiş ve her insan gibi yaşlanmış. Bu durum halkının ve kralın kendisinin üzülmüne sebep olmuş. Çünkü kralın kendinden sonra ülkesini, mirasını bırakacağı bir çocuğı olmamış. Ülkede yönetim kaynaklı sorunların da çıkmasından korkan halk bir çare düşünmeye başlamış. Masal bu ya, aralarından biri demiş ki kralımızın kalbini genç ve sağlıklı birinin kalbi ile değişirsek kralımız yaşadığı kadar daha yaşayabilir.

Günler geceleri kovalarken krala layık bir kalp aranmaya başlanmış. Genç olsun, dürüst olsun, akıllı olsun... Ancak bir türlü istenen kalp bulunamamış. Bu süre içerisinde kralın durumu daha da kötüye gidince alelacele okul çağında zeki bir erkek çocuk bulunmuş.

Ameliyat günü gelip de çocuk muhafızlar tarafından zorla getirilirken bir anda durumu anlayan çocuk muhafızların elinden kurtulmuş ve kralın yanında bulunan masaya doğru ağır adımlarla ilerleyerek sonunda kendi kendine uzanmış. Bunu gören kral şaşırmış. Nasıl olur da durum bu kadar belli iken sen buraya kendi kendine geldin ve uzandın demiş. Çocuk cevap vermiş; "Beni asıl koruması gerekenler, bana asıl iyi bakması gerekenler, benden büyük olanlar tutmuş kollarımdan buraya zorla sürüklüyorlar. Anladım ki kaçış yok. Ben de Allah'a yalvardım. İçime ferahlık geldi. Rahatladım. Kendi kendime buraya gelip uzandım."

Çocuğun masum yüzüne bakan kral hemen ameliyattan vazgeçmiş ve çocuğı varisi ilan etmiş.

Masallarda sonlar kolaylıkla iyi, güzel, mutlu yazılabiliyor. Ancak gerçek hayatta ne yazık ki insanların mutlu son yazma hevesi masallardaki kadar kolay olmuyor. Vicdanlar suskun, insanlar duyarsız kalabiliyor. Üstelik de en kötüsü tıpkı yukarıdaki masalda olduğu gibi asıl koruması, asıl insanca davranması gerekenler lal olabiliyor. Aşağıdaki anlattığım yaşanmış ve yaşanmakta olan olaylar bunun maalesef ki güzel bir örneğidir.

2 Kasım 1917 tarihinde İngiltere'nin 67 kelimelik Balfour Deklarasyonu'yla

başlayan zulüm, bugün bize sadece sayı olarak görünen ama yaşasalar her biri uzun roman olacak hayatları ile yok olan, hiç yaşamamış sayılan ölümler miras bıraktı.

İngiltere'den çok İsrail ve Filistin tarihlerine geçen İngiliz Dışışleri Bakanı Arthur Balfour, o tarihe kadar büyük bir devletin daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak açık bir şekilde Siyonizme destek verdi. 2 Kasım 1917 tarihinde daha Birinci Dünya Savaşı bitmemişken yazılıp imzalanan bu 67 kelimelik deklarasyon, o sıralarda Osmanlı toprağı olan Filistin'de Yahudilerin ulusal bir anayurt edinmesini destekliyordu. İngiltere daha sonraları bütün Filistin'i kastetmediğini ifade etmiştir ancak ne are. İnsanlar on yıllardır yaşadıkları yerlerden alıkonuyor, yaşam haklarından mahrum bırakılıyor ve en acısı da çocuklar kundaklarda, sokaklarda, hastanelerde ölüyorlar.

Tüm bu olanlar insanlığın gözü önünde oluyor. Tüm bu olanlar sözde medeni ülkelerin gözü önünde oluyor. Tüm bu olanlar uluslararası hukukun, insan hakları kurumlarının, birleşmiş devletlerinin, işbirliği yapmış ülkelerin gözleri önünde oluyor. Asıl konuşması gerekenler, kendine medeni diyenler bu günlerde kendilerinden beklenenin tam aksine çocukların ölmesi için silah, kurşun, mühimmat taşıyorlar ve ellerini kana buluyorlar. Anlaşılan o ki masumların tıpkı yukarıda anlatılan masaldaki gibi Allah'a yalvarmaktan başka çareleri kalmamış.